GERÇEK ÖZGÜVENLE yaşamak

Debra Evans

VAAT YAYINLARI

GERÇEK ÖZGÜVENLE YAŞAMAK

Debra Evans

VAAT YAYINLARI
KİTAP: Gerçek Özgüvenle Yaşamak
ORJİNAL ADI: Living With True Confidence
YAZAR: Debra Evans
ÇEVİRİ: Vaat Yayınları Ekibi

Türkçe yayın hakkı: vaatyayinlari.com © 2023

Kitapçık ile ilgili soru ve düşüncelerinizi bize yazabilirsiniz:
kitap@vaatyayinlari.com

Bu kitaptaki Eski ve Yeni Antlaşma alıntıları, Kitabı Mukaddes Şirketi ile Yeni Yaşam Yayınları tarafından yayınlanan, İstanbul Ağustos 2001 tarihli Kutsal Kitap baskısından yapılmıştır.

Copyright owned by International Lutheran Laymen’s League, used with permission of Lutheran Hour Ministries, all right reserved

VAAT
YAYINLARI

Market raflarında onlarca kadın dergisi dizili ve her birinin kapağında güzel bir kadın, ideal bir anne ya da başarılı bir iş kadını olmanın en son formülü vaat ediliyor. Ani bir kararla, sizi olmanız gerektiğini düşündüğünüz kadar ince, uzman, çekici ve özgüvenli kılacak sırrı en sonunda bulduğunuzu umarak, dergilerden birkaçını alışveriş arabanıza atıveriyorsunuz. Resimler o kadar parlak, insanlar o denli çekici ki, onlara inanmamak zor.

Hayal kırıklığına uğramanız kaçınılmaz elbette. Eve varıp, bir bardak çay alıp rahat koltuğunuza oturur oturmaz parlak kapağın içindeki sayfaları çevirmeye başlıyorsunuz ve görüyorsunuz ki makaleler, reklamlar ya yeni bir deodorant veya yeni bir ruj rengini tanıtıyor ya da daha önce yüzlerce kez duyduğunuz tavsiyeleri ısıtıp tekrar önünüze getiriyor.

Başlıklar, eğer kalıcı bir özgüvene sahip olmak istiyorsak belli bazı beklentileri karşılamamız ve belli değerlerle davranışları benimsememiz gerektiğini ima eder. Agresif bir tarzda ileri çıkmalı ve fazla kiloları yenerek, bir ilişkiyi sürdürerek ya da patronumuzu etkileyerek değerimizi kanıtlamalıyızdır.

Bu tavsiyelerin çoğu görünüşte gayet iyi gibidir. Çağımızda insanlar hayatın her alanında - fiziksel, toplumsal, duygusal ve parasal açıdan- muhtemelen tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar rahat ve özgüvenli hissetmek istiyor. Hayatın zorluklarına bilgelik, neşe ve vakarla karşılık verebilmek için yaşamlarımızın farklı yanlarını –kadın, arkadaş, kız evlat, kız kardeş, eş, anne, çalışan, öğretmen, sanatçı, çocuk emziren kadın, danışman - bir araya getirmek için her gün mücadele veriyoruz. Çoğumuz rahatsız edici bir değersizlik duyusundan mustaribiz. Hiçbir zaman yeterince iyi olamayacağımızı hissediyor, mükemmelliğin neden bu kadar zor bir hedef olduğunu merak ediyoruz. Yaşamlarımızın bu huzursuzluktan ibaret olması mı gerekiyor gerçekten?

Aramak ve Bulmak

Kendi değerini bulma çabası insan soyu kadar eskidir. Her yüzyıl yeni felsefeler ya da dinler üretir; kişisel gelişim için yeni programlar, planlar doğurur

Son birkaç on yıl boyunca, insani farkındalığımızı arttırmak ve içsel benliğimizi geri kazanmak için adeta yeni tekniklere boğulduk. Televizyonların sohbet programlarındaki konuklar huzur bulmaya ve daha doyurucu bir yaşama götürecek araçlar olarak pozitif düşünmenin, meditasyonun, bitkisel ilaçların ve sağlıklı yemeklerin reklamını yapıyorlar.

Yaşam için bir amaç arama duygusunun ne demek olduğunu anlayabiliyorum. Uzun bir süre boyunca yoga kurslarına katıldım, kişisel gelişim kitapları okudum ve yaşam tarzımla ilgili alışkanlıklarımı inceden inceye yeniden düzenledim. İyi şeyler düşünüp sağlıklı yiyecekler yememin daha iyi bir insan olmama yardım edebileceği fikri gerçekten de çekici bir fikirdi.

Sonra, boş imgeler ve cümleler üzerine meditasyon yapmanın kim olduğumu anlamamda bana hiçbir yardımlarının olmadığını keşfettim. Arayışımı bu içsel benlik yolculuğunun ötesine geçirerek, büyük bir kent üniversitesinde sanat, felsefe ve edebiyat okumaya yöneldim. Ama içsel düşünce ve tavırlarıma bunca dikkatle eğilmeme rağmen, ruhumun huzursuzluğu bir türlü geçmiyordu. Yaşamın mistik doğu felsefelerinde anlatılandan daha görkemli, daha dolu, daha parlak olduğunu bir şekilde hissediyordum. Sonunda anladım ki, kendimi bilebilmek için önce beni kimin yarattığını bilmem gerekliydi.

Ocak ayı ortalarında güneşli bir ikindi vakti, hayatımın ne denli boş olduğu düşüncesi altında ezilirken, birden, “ışığı bulma” çabamı olması gerektiğini düşündüğüm şekilde sürdürmekten vazgeçmeye karar verdim. Tanrı’dan beni yaratırken nasıl bir insan olmamı istediğiyse öyle biri yapmasını, hayatımda olup da bana acı vermiş insanları sevmeyi ve affetmeyi öğretmesini, neşe ve acının her zaman anlamlı olmadığı bir dünyada yaşamama yardım etmesini istedim.

Bu duaya başlayalı henüz bir hafta olmuştu ki, kampüste, Mesih İsa’yla tanışmak isteyip istemeyeceğimi soran iki öğrenciyle karşılaştım. “Evet, isterim!” diye yanıtladım, beklenmedik bir coşkuyla. Ve Tanrı’nın dünyaya bir insan olarak, İsa olarak geldiğini ve onu kişisel olarak tanıyabileceğimi keşfettim.

“Kendimi bulmaya” çalışmak ya da yaşamımda bir değer kaynağı yaratmak zorunda olmadığımı anladım. Benim değerimin kaynağı İsa’nın Kendisiydi. O beni tam olarak olduğum gibi bilir ve O’nun koşulsuz sevgi armağanı kendimi nasıl hissedersem hissedeyim, nasıl görünüyor olursam olayım, bana değer verir.

Tanrı affetmenin önemini anlamamda bana yardım etti. İsa benim yerime dünyaya gelmişti. Bütün kırıklıkları kendi üzerine aldı ve bende yeni yaşam olsun diye benim için öldü. İsa sayesinde, affedilmiş olduğumu biliyorum ve ben de O’nun aracılığıyla başkalarını affedebiliyorum.

İsa’nın uzak bir dinsel ideal değil, tanıyabileceğim, hizmet edebileceğim ve bütün kalbimle sevebileceğim gerçek biri olduğunu keşfetmek tuhaf ve harika bir deneyimdi. Sanki güneş ilk kez doğuyormuş ve ben hayatı yepyeni gözlerle görüyormuşum gibi bir duyguydu bu.

Özgüvenli Kadınlar

O unutulmaz günün ardından geçen şu son otuz yılda, Tanrı’nın huzurunda yaşamanın aç ruhumu fazlasıyla doyuran günlük bir ayrıcalık ve sürekli bir meydan okuma olduğunu gördüm.

Bu kitapçıkta, üç farklı yüzyılda yaşamış ve hepsinin de hayatları birer cesaret örneği olan üç kadının öyküsünü ele alacağız. Her biri de sarsılmaz bir kimlik ve amaç kaynağına yöneltilmişlerdi ve her birine harika şeyler yapmaları için güç verilmişti.

Tanrı’nın o günkü isteğinin ne olduğunu her gün bilemeyebiliyorum. Ama Tanrı’nın bugün beni konumlandırdığı yer burası ve dolayısıyla bütünüyle burada var olmayı, kendimi yaptığım işe ve yanımda bulunan kişiye adamayı istiyorum. Ve bunu şükran dolu bir yürekle yapmayı…”

PANDİTA RAMABAİ (19. YÜZYIL)

Göründüğünden Daha da Değerli

Pandita Ramabai'nin yaşamı, Güney Hindistan'ın ücra, yoksul, pek bilinmeyen bir kasabasında başladı. Güney Hindistan'ın en üst kastına mensup bir Hindu rahibi olan babası ona Hindu dinsel metinlerini öğretti ve onu bir Sanskrit dili uzmanı olmak üzere eğitti. Ramabai 12 yaşına geldiğinde 18.000 kutsal Hindu ayetini ezbere biliyordu ve daha şimdiden dokuz dil öğrenmişti.

Ramabai küçük yaştayken ailesiyle birlikte bir hac yolculuğuna çıktı. Yolculuk boyunca Hindistan'ın her yerindeki birçok tapınağı ziyaret edip kutsal Hindu duaları okumaları karşılığında sunular kabul ediyorlardı.

Derken, 1876'da korkunç bir kıtlık baş gösterdi ve Ramabai'nin babası, annesi ve ablası bu afet nedeniyle yaşamlarını yitirdi. Ramabai'yle erkek kardeşi Srinivasa ise dinsel yolculuklarına devam ettiler ve Hindistan topraklarında 6.000 kilometreden uzun bir yolu çıplak ayakla kat ettiler. O günlerle ilgili olarak Ramabai anılarında, "O korkunç dönemde çektiğimiz acıları tarif edemem" diye yazıyordu. "Erkek kardeşim ve ben hayatta kalmıştık ve yolculuğa devam ediyorduk. Hâlâ kutsal yerleri ziyaret ediyor, nehirlerde yıkanıyor ve isteklerimiz yerine gelsin diye tanrılara, tanrıçalara tapınıyorduk. Yıllarca süren ve hiçbir meyve vermeyen bu hizmetten sonra onlara olan inancımızı yitirmeye başlamıştık."

En yaygın dinin Hinduizm olduğu bir ülke olarak Hindistan'ın toplumsal ve dinsel kültürü kast sistemine dayanıyordu. Herkes doğuştan belli bir toplumsal sınıfa yani kasta mensuptu ve başka bir sınıfa geçemezdi. Reenkarnasyon ve karma (eylemin niteliği) kast sisteminin merkezi kavramlarıydı; çünkü Hinduizm bir insanın ruhunun, mükemmelliğe ulaşıncaya kadar farklı yaşam formlarında tekrar tekrar bedenlendiğini öğretir. Ruh mükemmelliği elde ettiği zamansa Nirvana'nın bir parçası olur.

Ramabai Hindistan'ı dolaşırken gördüğü sayısız "çocuk dulların" içler acısı durumundan çok etkilendi; evlerinden kovulup sokağa atılmış ya da kocalarının cenazeleriyle birlikte yakılarak kurban edilmiş genç kadınlardı bunlar.

Ramabai Hinduizm'in onlara herhangi bir umut sunmadığını anlıyordu. "Çocuk dulların tanrıların yanında yerleri ve herhangi bir (ruhsal) kurtuluş umutları yok -bir ihtimal, milyonlarca reenkarnasyon sonrasında yüksek sınıftan bir ailede dünyaya gelme olasılığı dışında". Hristiyan gençlik toplantılarına katılmaya başladıktan sonra Ramabai Hristiyanlığın farklı olduğunu keşfetti: "İsa'nın Rab olduğunu ağzınla açıkça söyler ve Tanrı'nın O'nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksın" (Romalılar 10:9).

"Mayıs 1880'de, Ramabai'ın kardeşi 21 yaşında öldü. Ramabai, bundan altı ay sonra, Bepin Bihbari Medhavi adında bir avukatla evlendi, Kalküta'dan taşındılar ve bir kızları oldu. 19 ay süren bu evlilikten sonra, koleraya yakalanan Bepin de öldü. "Bu büyük acı beni Tanrı'ya götürdü" diye yazdı Ramabai anılarında. Daha sonra da şu sözleri ekledi:

Bu cümleleri okuyanlar arasında, kopkoyu bir karanlık dışında hiçbir şeyin olmadığı bir odaya kapatılıp, çok ihtiyaç duyduğu bir şeyi orada el yordamıyla aramanın nasıl bir deneyim olduğunu bilen var mıdır acaba? Öyküsü Yuhanna kitabının dokuzuncu bölümünde anlatılan kör adamdan başkası aklıma gelmiyor. Kör olarak doğmuştu ve ömrünün kırk yılı boyunca da hep kör olarak yaşamıştı. Sonra birden, kendisine görme yetisi verebilecek kişiyi, Güçlü Olan'ı buldu. Günışığını görebilme umudunun zerresine bile sahip olmayan bu adamın o ışığı gördüğü anki sevincini kim tarif edebilirdi ki?

Tanrı'nın çarmıh üzerinde yukarı kaldırılan ve orada benim yerime, ben günahın köleliğinden ve ölüm korkusundan özgür olayım diye ölüme, hem de çarmıh ölümüne katlanan kutlu Oğlu'na güvendim ve O bana yaşam verdi. Baba'nın, yitik bir günahkâr olan bana yönelttiği o açıklanamaz sevgisi; biricik Oğlu'nu benim uğruma ölmeye gönderen sevgisi! Ben bu sevgiyi hak etmemiştim ve O tam da bu yüzden bana bu sevgiyi gösterdi.

Ne iyi! Ne kadar inanılmaz ve ne kadar iyi! Bir kadın için, Hindistan'da, bana ve benim gibilere hiçbir umut veremeyen Brahminler arasında doğmuş bir kadın için ne güzel bir haber bu! - Kutsal Kitap Mesih'in bu harika kurtuluşu yalnızca bir kasta veya bir cinsiyete özgü kılmadığını açıklıyor…

Brahma'yı anlayabilmek için bir erkek ve bir Brahmin olacağım zamana dek milyonlarca ölüm ve yeniden doğumdan geçmeyi beklemek zorunda kalmayacağım. Hem öyle bir durumda bile herhangi bir sevinç ve mutluluk umabilir miydim? Hayır, Hiçliğin içine karışıp gitmekten başka hiçbir şey yoktu orada.

Kutsal Ruh Tanrı'nın Sözü'yle bana açıkça bildirdi ki Tanrı'nın Mesih aracılığıyla verdiği kurtuluş şimdi mevcuttur, gelecekte olacak bir şey değildir. Buna inandım, bunu kabul ettim ve sevinçle doldum.

Zaman geçtikçe Ramabai'nin imanı, yaşamı için derin bir huzur ve motivasyon kaynağı halini aldı. Binlerce kişiye konferanslar ve dersler verdi, birçoklarını Hristiyan inancıyla tanıştırdı. Kadın ve çocuklara yardım amaçlı, Mukti Misyonu adında bir de hizmet organizasyonu kurdu.

Yıllar içinde çok büyük zorluklarla karşılaştı. Ramabai'nin yaptıkları sürekli olarak eleştiriliyor; sığınmacılar yoluyla öldürücü hastalıklar geliyor, kundakçılar misyon binalarını yakıyorlar, veba salgınları ölümlere ve karantinaya neden oluyor, ve birbiri ardına kıtlıklar baş gösteriyordu.
Ancak Kutsal Kitap'taki şu ayet Ramabai'ye güvence veriyordu: "Ama sana karşı yapılan hiçbir silah işe yaramayacak," (Yeşaya 54:17). Her şeyde Tanrı'ya güvenen ve misyonun faaliyetlerini banka hesapları, sabit bir bütçe veya bağışlar olmadan finanse eden Ramabai, "birkaç giysi ve Kutsal Kitabını" yegâne kişisel eşyası olarak görüyordu.

Şöyle yazıyordu: "Bizler zengin ve büyük insanlar değiliz ama mutluyuz; gündelik ekmeğimizi doğrudan doğruya göksel Babamızın sevgi dolu ellerinden alıyoruz. Günlük gereksinimimizin ötesinde bir tek kuruşumuz bile yok… ve kimseden korkmak için bir nedenimiz, kaybedecek, üzülecek bir şeyimiz de yok. Rab bizim bitip Tükenmeyen Hazinemizdir."

Yaşamının son on beş yılında Ramabai Hristiyan Kutsal Kitabı'nı Hindistan halklarının dillerine çevirisini tamamladı. Son okumaları ve çevirinin son şeklinin düzeltmelerini yaparken ağır şekilde hastalandı ama projeyi tamamlayacak kadar yaşadı. Ölümünü bildiren telgrafta sadece şu sözler yazılıydı: "Ramabai terfi etti."

JUDY SİEGLE (20. YÜZYIL)

Farklı Türde Bir Başarı

Sıcak ve esintili bir Ağustos öğleden sonrası, Judy Siegle "yarış sandalyesine" kuruluyor, tekerlekleri çevirerek okul pistinin yolunu tutuyor. Pistte ağır, siyah, yarışçı eldivenlerini giyiyor, eldivenlerin bağcıklarını dişleriyle çekip iyice sıkıyor. 20 yıldır bedensel engelli olan Judy, nesneleri sol eliyle tutabiliyor, sağ eliyse bu yetiden yoksun. Dolayısıyla, kendi ifadesiyle, dişleri onun "üçüncü eli, ya da belki ikinci eli".

Judy, çenesi neredeyse dizlerine değecek şekilde öne doğru eğilerek yarış sandalyesini harekete geçiriyor. Eldivenli elleriyle tekerleklerin iç yüzeyini tokatlarcasına çevirdikçe, sandalye pist boyunca giderek hızlanıyor. "Tekerleğin kenarlarını adeta tokatlamanız gerekir" diye açıklayacak daha sonra. "Olabildiğince hızlı bir biçimde sürekli tokatlamalısınız."

Kol ve omuzların güçlü olması bir zorunluluk ve Judy haftada üç gün pist antrenmanlarından sonra yakınlardaki bir spor salonunda ağırlık çalışması yapıyor. Sabah ve akşamları çoğunlukla, uyuşan kaslarını açmak için buz uygulaması gerekiyor. Amaç 2000 Paralimpik Oyunları olunca, üst düzeyde antrenmanlar böyle bir çalışma temposunu gerekli kılıyor.

Engelli hastalara yarım-gün danışmanlık yaptığı bir işte çalışan Judy, günün geri kalan kısmını da Paralimpik Oyunları'na hazırlanarak ve çeşitli okul organizasyonlarında konuşmalar yaparak geçiriyor.

"Dolu bir yaşamım olduğunu hissediyorum" diyor Judy. "Birçok engelli insanın benim sahip olduğum olanaklara sahip olmadığını görüyorum –örneğin iyi bir eğitim, iyi bir destek sistemi, harika bir iş gibi. Bu nedenle, sahip olduklarım için şükran duyuyorum."

Geçirdiği kazadan önce bile Judy üstün başarılara yabancı değilmiş. Lisede konuşma ve yarış aktivitelerine katılmış. Koroda yer almış, müzik grubunda enstrüman çalmış ve üniversite futbol takımının amigo ekibinin kaptanlığını yapmış.

Ama bir yıldız olması, basketbol sahasında olmuş; bölgesel ligde üç kez, ülke liginde de bir kez yıldız sporcu seçilmiş. 1979'da mezun olduktan sonra doğal olarak anne babasının bitirdiği okula girmiş. Hedefleri arasında orada kolej takımında oynamak -belki de orada antrenörlük yapmak- varmış.

Ancak planlarında bir değişiklik olması gerekiyordu. 11 Ağustos 1979'da, birinci sınıfa başladıktan sadece birkaç hafta sonra, korkunç bir otomobil kazası Judy'nin boynunun kırılmasına ve beyin sarsıntısı geçirmesine yol açtı.

Bugün dönüp o olaya baktığımda" diyor Judy, "beyin sarsıntısı geçirmemin bir lütuf olduğunu görüyorum. Hafızam yavaş yavaş geri geldiği için bir saniye önce sağlamken bir saniye sonra hayata bir tekerlekli sandalyeden bakmanın ani şokunu yaşamadım."

Judy'nin gündüzleri pozitif geçse de geceleri durum bambaşkaydı. Engellilik durumuna karşı verdiği duygusal savaşım, sürekli yinelenen kâbuslarda gösteriyordu kendini. Derken, haftalar sonra, kampüs pastörüyle yaptığı bir gece sohbetinde Judy, aramakta olduğu huzuru buldu.

Pastör, Judy'nin, Hristiyan olmasının yoksunluklar yaşamasını, öfke krizleri geçirmesini gerektirmediğini anlamasına yardımcı olmuştu. Aksine, Tanrı onun yanında olacak ve onu bekleyen duygulara ve zorluklara karşı ona güç verecekti. Ve kâbusları sona erdi.

Geri dönüş yolu uzun olsa da 1980 yazında Judy kolejdeki birinci sınıf derslerine aksatmadan devam etti ve sonbaharda da ikinci sınıfa başladı.

Kısa bir süre sonra Judy Orta-Batı bölgesinin her yerinde tekerlekli sandalye yarışlarına katılıyor, ülkenin en iyi antrenörleriyle çalışıyordu. 400, 800, 1.500 ve5.000 metre yarışlarında çok sayıda ABD rekoru kırdı. Judy'nin "içindeki sporcu" ortaya çıkmıştı sanki. Colorado'da yamaç slalomu moda bir spor haline gelmeye başladı, Superior Gölü'nde de kayak yarışları. "Sanki bütün kapılar birden açılmış gibiydi" diye anlatıyor Judy yaşadıklarını, büyük bir coşkuyla. "Bu benim için çok heyecan verici bir şeydi, çünkü engelliler için bu kadar çok seçeneğin var olduğunu daha önce bilmiyordum".

Hedeflere ulaşmak – ve örnek olmak… Judy Siegle'ın yaptığı şey büyük ölçüde böyle özetlenebilir. "Hayatımızı dolu dolu yaşamak için birçok olanağımız var; bunlar örneğin yemek yapmayı öğrenmek, sözcük hazinenizi genişletmek ya da dünya şampiyonasındaki en iyi üç felçli kadın atletten biri olmak olabilir. Bedensel engelli durumundaki diğer insanlara cesaret vermeyi –onları hem yaşantılarıyla ilgili olarak hem de iman konusunda cesaretlendirmeyi- çok seviyorum."

"Vermekte olduğum bu bağımsızlık mücadelesinde," diyor Judy, "Tanrı'ya bağımlı olmam bana çok şey öğretti."

Judy'nin hayatı, en beğendiği sözlerden biri olan, Elisabeth Elliott'a ait şu cümleyi doğruluyor: "Her nerede iseniz, bütünüyle orada olun. Tanrı'nın isteği olduğuna inandığınız her durumu son damlasına kadar yaşayın."

Judy bu sözleri tekrarlarken onlara olan hayranlığı ve inancı sesinden açıkça okunabiliyor. Ama hemen ardından da ekliyor: "Tanrı'nın o günkü isteğinin ne olduğunu her gün bilemeyebiliyorum.

Ama Tanrı'nın bugün beni konumlandırdığı yer burası ve dolayısıyla bütünüyle burada var olmayı, kendimi yaptığım işe ve yanımda bulunan kişiye adamayı istiyorum. Ve bunu şükran dolu bir yürekle yapmayı…"

Judy bu gücü nereden mi alıyor? Tanrı'nın kendisinden. Kutsal Ruh'un gücü aracılığıyla biliyor ki ""Hiçbir şey (onu) Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetmeyecektir." (Romalılar 8:39)

VİBİA PERPETUA (3. YÜZYIL)

Güzel Bir Yüzden Fazlası

Vibia Perpetua Kuzey Afrika'nın Roma işgalindeki Kartaca kentinde yaşadı. Zengin bir soylunun güzel ve zeki kızıydı ve Kartaca'da onun sosyal sınıfına mensup kadınlar içinde ilk Hristiyan olanlardan biriydi.

M.S. 202 yılında Roma İmparatoru tarafından çıkarılan bir fermanla Hristiyanlığı kabul etmek yasadışı ilan edilince Perpetua idam edilmekle İsa Mesih'e olan inancını reddetmek arasında bir seçim yapmak zorunda kaldı. Ve inandığı şeyin doğru olduğunu açıkça duyurma tercihinden asla geri adım atmadı.

Yakın aile bağları Perpetua'nın kararını daha da zor bir hale getiriyordu. Babasının büyük direnciyle karşılaştı. Babası onu idam edilmekten kurtarmak için elinden geleni yaptı, hatta Hristiyanlıktan vazgeçene dek onu dövmekle bile tehdit etti. Ama Perpetua babasına, hiçbir şeyin onu imanından döndüremeyeceğini kesin bir dille belirterek, "Kendimi olduğumdan başka bir adla, yani Hristiyanlık dışında bir kimlikle adlandıramam" dedi. Ertesi gün Perpetua ve arkadaşları yetkililer tarafından yakalanıp hapse atıldılar.

Savunmasını yapmak üzere Roma mahkemesine çağırılmadan bir gün önce babası Perpetua'yı idama giden yolundan geri döndürmeyi bir kez daha denedi. Perpetua ise ona şöyle yanıt verdi: "Tanrı'nın istediği darağacında olacaktır bu. Çünkü şunu bil ki bizler kendi gücümüze değil Tanrı'nın gücüne tabiyiz."

Perpetua ertesi gün yargıcın huzurunda tanıklık edip Hristiyan imanını itiraf ettiği zaman babasının bütün umudu tükenmişti. Bu itirafın kızını ölüme götüreceğini bildiği için, ona yardım edebilmek amacıyla ileri atıldı. Bu davranışı yüzünden de sopayla dövülerek cezalandırıldı. Perpetua daha sonra o darbeleri sanki kendisi yiyormuş gibi acı çektiğini yazacaktı.

Perpetua ve arkadaşları imparatorun fermanı uyarınca ilk tutuklanan, hapse atılan ve cezaya çarptırılanlar arasındaydılar. Önce vahşi hayvanların önüne atılacak, ardından da bir gladyatörün kılıcıyla öldürüleceklerdi.

İnfaz tarihi M.S. 7 Mart 203 olarak belirlenmişti. Bir grup hayvan infaz için özel olarak hazırlandı: erkekler için ayılar, leoparlar ve bir yaban domuzu, kadınlar içinse kızgın bir inek. Perpetua ve birlikte hapis yattığı Hristiyan kardeşleri infaz günü hapishaneden "cennete giden yoldalarmış gibi sevinçle" çıktılar.

"Eğer bir titreme vardıysa bile, bu korkudan değil, sevinçtendi", diye anlatıyordu bir görgü tanığı ve ekliyordu:
Kırbaçlanıp ağlarla sarmalandıktan sonra kadınlar arenaya çıkarıldı… Önce Perpetua fırlatıldı ve sırtüstü yere düştü. Yerde oturdu ve acısından çok iffetini düşünerek, bir tarafı yırtılmış olan giysisiyle bacaklarını örttü. Sonra, yere düşmüş olan saç tokasını buldu, bir şehidin, dağınık saçlarla acı çekmesinin uygun olmayacağı düşüncesiyle saçlarını topladı; aksi takdirde bu zafer anında yas tutuyor sanılabilirdi… Sonra ayağa kalktı. (Arkadaşı) Felicitas'ın ağır biçimde yaralanmış olduğunu fark edince yanına gitti, ona ellerini uzatıp ayağa kalkmasına yardım etti.

İnfazının tam ortasında Perpetua erkek kardeşiyle konuşmak istediğini söyledi. Hristiyan imanına sıkı sıkıya bağlı kalmaya devam etmesi konusunda onu cesaretlendirdi; ondan, ailesine "bizim çektiklerimizin onları imandan uzak tutmasına" izin vermeden birbirlerini sevmelerini söylemesini istedi.

İzleyicilerin şehitleri ileri çıkmaya zorlamasıyla ilgili olarak bir görgü tanığı şunları yazıyordu:

Kalabalık, insanların kılıçlarla öldürülmesini izleyerek göz banyosu yapmak için mahkûmların alana çıkarılmalarını istediği zaman (mahkûmlar) gönüllü olarak ayağa kalktılar ve izleyicilerin istediği noktaya yöneldiler… Diğerleri, hiç ses çıkarmadan kılıç darbeleriyle öldürüldü… ama Perpetua, kaburgalarının arasından geçen kılıç darbesinin acısıyla inlerken, kötü ruhun etkisinden korkarak, acemi gladyatörün titreyen elini kavradı ve kendi boğazına götürdü. Muhtemelen bunun nedeni, böylesine büyük bir kadının kendisi istemediği sürece öldürülemeyeceğiydi.

Perpetua'nın şehadeti kısa sürede her yerdeki Hristiyanlar arasında bilinen bir olay oldu. Kartaca'daki cenaze töreninin ardından, ruhunu böylesine kahramanca teslim edişinin haberi bütün İmparatorluk topraklarına yayıldı.

Gerçek Özgüvenle Yaşamak

Yaşam tarzları birbirinden farklı olan bu üç kadın, özgüvenle yaşamanın üç farklı yolunu bulmuşlardı. Pandita Ramabai trajedinin ve birçok engelin içinden kendi değerinin gerçek kaynağını bildiği için azimle çıkabilmişti. Yaşadığı toplum onun kadın olduğu için değersiz olduğuna inanıyordu.

Bu kadınların her biri, Tanrı'nın kendisini koşulsuz sevdiğini; hatalarının bedelini ödemek ve onu Tanrı'ya getirmek için ona Oğlu İsa'yı verdiğini biliyordu. Başkaları onun hakkında ne düşünürlerse düşünsün, o kendisi hakkında ne düşünürse düşünsün, Tanrı, Oğlu aracılığıyla, onun yetkin ve paha biçilemez değerde olduğunu ilan etmişti.

Kutsal Kitap'taki bazı metinlerin yazarı olan Pavlus "Bir kimse Mesih'te ise, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur." diye yazar (2. Korintliler 5:17). Tanrı sadece sizi yıkayıp arındırmakla kalmıyor. Sizi yepyeni kılıyor.

Yazar Anne Lamott bunu şu şekilde tarif ediyor:

Bu süreç (…) dünyasal olanın ve her şeyin etkin olduğu nokta gibi görünen insani bakış açısının kuşkulu rahatlığından vazgeçmekle ilgilidir. Çok daha derine inebilmek için yüzeysel olandan vazgeçmekle, sizi ayakta tuttuğunu düşündüğünüz birçok şeyi hayatınızdan silebilmeye istekli olmak ya da bunun gerekliliğini anlamakla ilgili. İyi niyetli bir yok etme eylemidir bu; sizi tanımladığını sandığınız onca şey olmadan, içinde yaşadığımız, gerçekliğimiz olduğunu sandığımız şeyler olmadan… Çünkü gerçek şeylere ulaşabilmek için bazı sahte şeylerden vazgeçmeniz gerekir.

"Gerçek şey", Tanrı'nın sizi sevdiği ve sizi özel bir amaç için tasarladığıdır. Siz onun biricik yaratımısınız, size özgü armağan ve yeteneklerinizle bütünüyle benzersizsiniz. Gerçek şu ki Tanrı sizi Mesih aracılığıyla yaratır ve sizi tasarlarken aklında olan hedefe uygun kişi kılar: sevgi, sevinç, huzur ve özgüven dolu bir kişi.

Özgüven Nedir?

Gerçek özgüven ne sizin fiziksel güzelliğinizden (ki kalıcı değildir) ne paranızdan (onu yanınızda götüremezsiniz) ne işinizden (ki yarın da olacağının garantisi yoktur) hatta ne de sizin kendi içinizde bulduğunuz huzurdan gelir. Gerçek özgüven Tanrı'nın sizi İsa Mesih aracılığıyla koşulsuz ve sınırsız biçimde sevdiğini, ne olursa olsun sevdiğini bilmekten gelir. Onun sevgisi aracılığıyla siz, olmak için doğduğunuz o harika kadın olursunuz.

Ama merhameti bol olan Tanrı bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan ötürü ölü olduğumuz halde, bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. O'nun lütfuyla kurtuldunuz. Tanrı bizi Mesih İsa'da, Mesih'le birlikte diriltip göksel yerlerde oturttu. Bunu, Mesih İsa'da bize gösterdiği iyilikle, lütfunun sonsuz zenginliğini gelecek çağlarda sergilemek için yaptı. (Efesliler 2:4-7)

Ben bazen aşağıdakine benzer şiirler yazarak meditasyon yaparım. Tanrı'nın Mesih İsa'da size olan ölçüye sığmaz sevgisini düşünürken bu şiirin sizin düşüncelerinizi de yakalayabilmesi için dua ediyorum.

Ya Rab,
Bana olan sevgin ne kadar güzel,
Ne kadar eşsiz ve sonsuz!
Beni böylesine eksiksiz sevdiğine inanmak,
Beni Senden uzaklaştıran her şeyi bırakmayı gerektiriyor.

Hayatın telaşına kapılıp sesini duyamadığımda,
Bana durmayı ve Seni dinlemeyi öğret.
Senden uzaklara sürüklendiğim için beni bağışla.

Gerçeğinle ve yaşamınla,
Beni tekrar tekrar Kendine döndür.
Ancak gözlerimi kendimden çevirip Sana baktığımda,
Her şeyi daha geniş bir açıdan görmeye başlıyorum.

Her sabah adını övgülerle yücelteyim.
Benim için hazırladığın günü yaşarken,
Her adımımda yanımda olduğun için Sana şükredeyim.
Çünkü bütün zamanlarım Senin elinde.

Yaşam için bir amaç arama duygusunun ne demek olduğunu anlayabiliyorum. Uzun bir süre boyunca yoga kurslarına katıldım, kişisel gelişim kitapları okudum ve yaşam tarzımla ilgili alışkanlıklarımı inceden inceye yeniden düzenledim. İyi şeyler düşünüp sağlıklı yiyecekler yememin daha iyi bir insan olmama yardım edebileceği fikri gerçekten de çekici bir fikirdi.

Sonra, boş imgeler ve cümleler üzerine meditasyon yapmanın kim olduğumu anlamamda bana hiçbir yardımlarının olmadığını keşfettim. Arayışımı bu içsel benlik yolculuğunun ötesine geçirerek, büyük bir kent üniversitesinde sanat, felsefe ve edebiyat okumaya yöneldim. Ama içsel düşünce ve tavırlarıma bunca dikkatle eğilmeme rağmen, ruhumun huzursuzluğu bir türlü geçmiyordu. Yaşamın mistik doğu felsefelerinde anlatılandan daha görkemli, daha dolu, daha parlak olduğunu bir şekilde hissediyordum. Sonunda anladım ki, kendimi bilebilmek için önce beni kimin yarattığını bilmem gerekliydi.